

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

19 mai 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:
Președinte – Timofti Vladimir,
Judecători – Toma Nadejda, Țurcan Anatolie, Boico Victor, Guzun Ion,

a judecat, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscriptie Chișinău, Tăut Dorina, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 februarie 2018, în cauza penală în privința lui

Arapu Petru XXXXX, născut la XXXXX.

Termenul de examinare:

prima instanță: 08.09.2016 – 01.03.2017

instanța de apel: 05.06.2017 – 12.02.2018

Instanța de recurs: 19.07.2019 – 19.05.2020

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 01 martie 2017, Arapu Petru, a fost achitat de sub învinuirea în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

2. În sentință prima instanță a constatat în fapt că:

Arapu Petru se învinuiește că în perioada lunii decembrie 2006, împreună cu XXXXXu XXXXX, în privința căreia procesul penal a fost suspendat, aflându-se în XXXXXși acționând împreună și prin înțelegere prealabilă, în scop de profit, intenționat, urmărind scopul traficului de ființe umane în scop de cerșetorie, prin înșelăciune sub pretextul însoțirii unor mărfuri în Federația Rusă, precum și prin abuz de poziție de vulnerabilitate manifestată prin situația precară din punct de vedere al supraviețuirii sociale (starea socială, materială și familiară grea, și lipsa surselor financiare de întreținere), l-au recrutat pe XXXXX, în prezent XXXXX Constantin.

Ulterior, se învinuiește că, în vederea, atingerii scopurilor sale și continuând realizarea intenției comune de exploatare pentru cerșetorie a cet. XXXXX, au organizat transportarea acestuia la locul de destinație, prin procurarea din cont propriu a biletului de călătorie la trenul cu ruta Chișinău - Moscova, și însoțirea acestuia până în or. Moscova, Federația Rusă și ajungând în țara de destinație, l-au adăpostit pe XXXXX într-un apartament din

or. Moscova, Federația Rusă, nestabilit de organul de urmărire penală, unde acționând cu scopul privării victimei de posibilitatea de a reveni în Republica Moldova, sub pretextul procurării biletului de călătorie la trenul cu ruta Moscova-Chișinău, se învinuiește că i-a confiscat acestuia pașaportul național, iar apoi deținând controlul asupra victimei care era în stare de vulnerabilitate determinată de aflarea într-o țară străină, de lipsa de acte de identitate și de mijloace financiare strict necesare pentru supraviețuire, l-au impus să cerșească pentru ei, până în luna decembrie 2007.

Astfel, organul de urmărire penală a încadrat acțiunile lui Arapu Petru în baza art. 165 alin. (2) lit. d), Cod penal, adică *traficul de ființe umane, realizat prin recrutarea, transportarea și adăpostirea unei persoane, fără consimțământul acesteia, pentru cerșetorie, săvârșită de două sau mai multe persoane, prin înșelăciune și abuz de vulnerabilitate.*

Prin încheierea Judecătoriai Chișinău (sediul Centru) din 21 februarie 2017, din motivul aflării la tratament post-chirurgical cauza penală în privința lui XXXXX XXXXX a fost suspendată până la însănătoșire, cu continuarea examinării cauzei penale doar în privința lui Arapu Petru.

3. Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, a declarat apel procurorul în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Roșu Sergiu, prin care a solicitat casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Arapu Petru să fie recunoscut culpabil de săvârșirea infracțiuni prevăzute art. 165 alin. (2) lit. d), Cod penal, stabilindu-i o pedeapsa de 7 ani închisoare cu executare în penitenciar de tip închis și cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de 3 ani.

3.1. În motivarea apelului, procurorul a menționat că:

- instanța de judecată eronat a dat apreciere juridică probelor cercetate în cadrul examinării cauzei în fond și sentința urmează a fi anulată. Potrivit plângerii părții vătămate XXXXX (XXXXX) XXXXX, dânsul a fost dus prin înșelăciune în Federația Rusă unde a fost impus de a cerși. Persoanele implicate ar fi XXXXX XXXXX și Arapu Petru. În cadrul cercetării judecătorești acesta nu a fost posibil de audiat, deoarece nu este cunoscut locul aflării lui, iar declarațiile depuse de către acesta la urmărirea penală nu s-au dat citirii, deoarece cererea acuzării a fost respinsă;

- declarațiile martorilor XXXXX Nicolae, XXXXX Sergiu, XXXXX Pavel, indică la comiterea faptei și vinovăției lui Arapu Petru;

- în cadrul cercetării judecătorești s-a stabilit dincolo de careva dubii rezonabile că inculpatul a săvârșit fapta incriminată, fiind dată o calificare juridică corectă acțiunilor acestuia.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 februarie 2018, apelul procurorului a fost respins ca nefondat cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. În motivarea soluției emise, instanța de apel a menționat că, în urma verificării circumstanțelor de fapt și de drept, cât și a argumentelor apelantului, instanța a ajuns la concluzia că lipsesc careva probe care ar fi putut fi puse la baza învinuirii aduse inculpatului Arapu Petru, privind comiterea faptei incriminate, or, la acest capitol se reține drept declarative argumentele acuzatorului de stat cu referire la faptul că sentința de achitare este nejustificată și neîntemeiată.

La fel, instanța de apel a notat că partea vătămată XXXXX, în ședința de judecată nu s-a prezentat, în privința acestuia fiind dispusă aducerea silită, și potrivit adeverinței nr. 59 din 12.02.2018, s-a constatat că XXXXX are viza de reședință în sat. XXXXX, însă nu se află pe teritoriul comunei, astfel instanța de apel a considerat posibilă examinarea cauzei în absența acestuia.

Analizând declarațiile inculpatului Arapu Petru prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, în coroborare cu alte probe, instanța de apel a ajuns la concluzia că învinuirea în comiterea infracțiunii prevăzută de art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, nu și-a găsit confirmare, nefiind prezentate careva probe în acest sens, de aceea soluția primei instanțe de achitare a inculpatului Arapu Petru este pe deplin justificată.

Astfel, instanța de apel a reținut că partea acuzării, a prezentat spre cercetare următoarele probe administrate la faza urmăririi penale, care au fost examinate și analizate în cadrul cercetării judecătorești în prima instanță și suplimentar în instanța de apel, și anume: declarațiile martorilor XXXXX Serghei (f.d. 28-31 vol.II), XXXXX Pavel (f.d. 32-34 vol.III), XXXXX Nicolae (f.d.35- 37, vol.III); depozițiile părții vătămate, XXXXX date în cadrul urmăririi penale, (f.d.34-36 Vol.I), depozițiile martorilor XXXXX Nicolae (f.d.39 -40 vol.I), XXXXX Sergiu (f.d.41-42 Vol.I), XXXXX Pavel (f.d.48 vol.I), procesul verbal de prezentare spre recunoaștere a persoanei din 05.05.2014 (f.d.43 Vol.I), procesul verbal de recunoaștere a persoanei din 16.01.2015 (f.d.48 Vol. I); procesul verbal de recunoaștere a persoanei din 16.01.2015 (f.d.50-51 Vol. I); informația parvenită de la Interpol prin care s-a stabilit că cet. XXXXX XXXXX la data de 21.12.2006, prin punctul Moghiliov are intrare pe teritoriul Ucrainei (f.d. 154 Voi. I); informația Societății cu Răspundere Limitată „Microinvest” potrivit căreia cet. XXXXX XXXXX a semnat contractul de împrumut încheiat între S.R.L „Microinvest” și XXXXX XXXXX în calitate de fidejutor (f.d. 133 Voi. I).

Analizând declarațiile martorilor enunțați și a probelor materiale prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, instanța de apel a considerat că soluția primei instanțe este întemeiată, declarațiile martorilor coroborează între ele și indică cu certitudine asupra faptului în acțiunile inculpatului nu se regăsesc elementele constitutive ale infracțiunii incriminate lui Arapu Petru, iar partea acuzării nu a asigurat prezența părții vătămate,

pentru ca aceasta să certifice sau nu faptul că a fost recrutat în sensul întrunirii elementelor constitutive ale infracțiunii în speță.

Totodată, instanța de apel nu a reținut ca probă declarațiile părții vătămate, XXXXX XXXXX date în cadrul urmăririi penale și neaudiate în ședința de judecată deoarece, în cadrul urmăririi penale ultimul nu a fost audiat de către judecătorul de instrucție potrivit dispozițiilor art. 109 alin. (3) Cod de procedură penală, precum și din motivul că între inculpatul, Arapu Petru și partea vătămată, XXXXX de către organul de urmărire penală nu a fost efectuată confruntarea în conformitate cu art. 113 Cod de procedură penală, ori între declarațiile acestora există divergențe, în contextul dat menționându-se că la baza unei sentințe, pot fi puse doar probele administrate pe cale legală și apreciate în ședința de judecată, iar probele dobândite în cadrul urmăririi penale neputând fi puse la baza unei sentințe de condamnare, dacă nu au fost cercetate în ședința de judecată cu participarea părților.

Totodată, din materialele cauzei instanța a reținut că potrivit raportului ofițerului superior de investigații al INI, partea vătămată, XXXXX XXXXX în prezent se află peste hotarele Republicii Moldova fiind în Federația Rusă, iar potrivit informației publicate pe site-ul oficial al Poliției de Frontieră, ultimul a traversat frontiera de stat prin punctul de trecere „Chișinău-Aeroport” la data de 20.12.2015.

Nici prin proba acuzării cum ar fi declarațiile martorilor Nicolae XXXXX, Sergiu XXXXX și Pavel XXXXX, în opinia instanței de apel nu se confirmă vinovăția inculpatului, Arapu Petru, deoarece aceștia fiind audiați în ședința de judecată au declarat că nu cunosc dacă cet. XXXXX a fost transportat și obligat să cerșească în Federația Rusă anume de către inculpatul Petru Arapu, iar potrivit declarațiilor martorului XXXXX Nicolae, urmează că partea vătămată, XXXXX niciodată nu i-a comunicat că are careva pretenții față de Arapu Petru.

În conformitate cu art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală, concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri, iar toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate se interpretează în favoarea inculpatului.

Astfel, instanța apel a notat că obiectul juridic principal al infracțiunii de trafic de ființe umane îl constituie relațiile sociale a căror existență și desfășurare normală sunt condiționate de ocrotirea libertății persoanei, iar la caz, partea acuzării nu a probat că prin acțiunile sale intenționate Arapu Petru, ar fi atentat la libertatea părții vătămate.

Drept urmare pentru a se constata atingere adusă obiectului juridic special al infracțiunii specificate la art. 165 Cod penal, este suficient ca atingerea adusă relațiilor cu privire la libertatea fizică persoanei (reprezentând obiectul juridic principal al infracțiunii de trafic de ființe umane) să fie însoțită de atingerea adusă relațiilor sociale cu privire la valorile sociale nominalizate, instantaneu, în acest sens instanța de apel a concluzionat că nici acuzare și în

special nici XXXXX nu a relatat faptul că i-ar fi fost restricționată libertatea sa fizică.

În continuare instanța de apel a expus aspectele teoretico-practice cu privire la componența de infracțiune prevăzută la art. 165 Cod penal, după care a menționat că în acțiunile ce i se incriminează inculpatului, nu se regăsesc elementele laturii obiective a respectivei componențe de infracțiune, iar din declarațiile martorilor audiați pe caz se atestă că în speță, persistă alte raporturi juridice, decât cele incriminate de acuzare.

În baza principiului contradictorialității în procesul penal, principiu unanim recunoscut și susținut de jurisprudența CtEDO, sarcina probațiunii în ședințele de judecată în prima instanță și în instanța de apel îi revine acuzatorului de stat, fiindcă funcția acuzării este pusă pe seama procurorului. CtEDO, în hotărârea Capean vs. Belgia din 13.01.2005, a constatat că, în domeniul penal, problema administrării probelor trebuie să fie abordată din punctul de vedere al articolului 6 §2 și e obligatoriu, *inter alia*, ca sarcina de a prezenta probe să-i revină acuzării.

În consecință, instanța de apel a conchis, că prima instanță corect a ajuns la concluzia privind achitarea lui Arapu Petru de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, pe motiv că fapta acesteia nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii incriminate, menționând că relevant fiind și faptul, că din materialele cauze nu s-a constatat nici intenția inculpatului de a realiza infracțiunea incriminată acestuia.

5. Nefiind de acord cu soluția instanței de apel, procurorul în Procuratura de circumscripție Chișină, Tăut Dorina, a declarat în termen recurs ordinar, prin care, invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a solicitat casarea deciziei instanței de apel, cu remiterea cauzei la rejudecare.

5.1. În motivare recursului procurorul a menționat că:

- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, deoarece soluția instanței de apel, de menținere a sentinței de achitare în privința inculpatului Arapu Petru, este una vădit neîntemeiată și ilegală;

- instanța de apel având dreptul să reformeze sentința atacată în sensul casării soluției adoptate de prima instanță, nu a supus unei noi aprecieri probele administrate în cauza penală, astfel încât a mers pe ideea preconcepută care s-a statuat asupra nevinovăției inculpatului.

- atât prima instanță, cât și instanța de apel nu au luat în considerație declarațiile martorilor cât și probele prezentate de acuzare, adoptând o hotărâre reieșind în mod parțial doar din declarațiile inculpatului și pledoaria apărătorului său.

6. Referință asupra recursului declarat, nu a fost depusă.

7. Judecând recursul ordinar declarat de către partea acuzării în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi admis din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, instanța de recurs, judecând recursul, admite recursul, casează hotărârea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

De asemenea, instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârile atacate și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Conform art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de prima instanță. Instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Instanța de apel, este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată a fost săvârșită ori nu, dacă fapta a fost săvârșită de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate și administrate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

La chestiunile de drept se referă cele ce țin de următoarele: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual, penal sau administrativ au fost corect aplicate și hotărârea adoptată urmând să conțină răspuns la toate motivele invocate.

Colegiul penal lărgit constată că, aceste prevederi legale, deși sunt obligatorii, nu au fost respectate pe deplin la judecarea cauzei în apel, iar erorile admise nu pot fi corectate în ordinea procedurii de recurs.

După cum rezultă din conținutul recursului declarat în speță, acesta se întemeiază pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, potrivit cărora, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și apel, atunci *când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.*

În esență, argumentele părții acuzării se concentrează asupra faptului că instanța de apel, examinând apelul procurorului și argumentele aduse în susținerea vinovăției inculpatului, nu a dat aprecierea, corespunzătoare poziției părții acuzării, a materialului probator prezentat la dosar, dispunând neîntemeiat respingerea apelului cu menținerea sentinței, întemeindu-și soluția în baza aceluiași argumente formulate de către prima instanță, fără a se pronunța asupra tuturor motivelor invocate în apel expuse la pct. 3.1. al prezentei decizii.

Astfel, cu referire la argumentele recurentului precum că instanța de apel nu a dat apreciere corespunzătoare probelor administrate în speță, instanța de recurs reiterează că la etapa judecării recursului nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a acestor instanțe.

Reaprecierea probelor, în modul propus de către autorul recursului, nu se încadrează în prevederile art. 427 Cod de procedură penală, iar o altă opinie asupra probelor, care au fost puse la baza hotărârii primei instanțe, apoi verificate de instanța de apel, prin continuarea judecării cauzei în fond, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

Din atare considerente, instanța de recurs nu examinează criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârile atacate și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Însă, analizând minuțios decizia atacată Colegiul penal lărgit, atestă că respectiva decizie este afectată de o eroare care nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Potrivit art. 413 alin. (1) Cod de procedură penală, la judecarea apelului se aplică regulile generale pentru judecarea cauzelor în primă instanță, cu excepțiile prevăzute în Partea specială titlul II capitolul IV secțiunea 1.

Prin urmare, instanța de apel fiind investită cu atribuții de judecare a fondului cauzei, urmează a cerceta minuțios atât chestiunile de fapt cât și de drept asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel și anume la caz *dacă fapta reținută ori numai imputată a fost săvârșită ori nu, sau dacă fapta întrunește elementele infracțiunii*, întrucât aceste chestiuni au fost abordate contradictoriu de către prima instanță iar instanța de apel a menținut sentința fără modificări, adică a preluat poziția primei instanțe la judecarea respectivei cauze penale.

La acest capitol, Colegiul penal lărgit evidențiază că însăși sentința este afectată de eroarea contrazicerii între motivarea temeiului de achitare și soluția emisă, or, prima instanță deși a motivat toată sentința prin prisma

faptului că probele administrate nu demonstrează existența faptei infracțiunii, în dispozitiv indicând ca temei de achitare prevederile art. 390 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, potrivit cărora *sentința de achitare se adoptă dacă nu s-a constatat existența faptei infracțiunii*, însă nemijlocit a hotărât: *achitarea inculpatului Arapu Petru pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii*, temei de achitare ce se circumscrie prevederilor art. 390 alin. (1) pct. 3) Cod de procedură penală, iar instanța de apel a trecut cu vederea această eroare și a menținut-o.

Mai mul, Colegiul penal lărgit atestă că instanța de apel deja la motivarea deciziei sale, a încercat să completeze prin propriile aprecieri temeiul de achitare din soluția primei instanțe, constatând inițial lipsa în acțiunile inculpatului Arapu Petru, a tuturor semnelor calificative ale laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art. 165 Cod penal la general și nu celor incriminate inculpatului prin rechizitoriu, după care a reținut lipsa laturii obiective a respectivei componente, iar la final a expus concluzia privind lipsa intenției inculpatului de a crea urmările rezultate din componența de infracțiune.

Astfel, Colegiul penal lărgit reține că decizia instanței de apel conține o motivare superficială și divergentă în raport cu soluția de menținere a sentinței, întrunind astfel temeiurile de casare invocate de către procuror și prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, deoarece instanța de apel a menținut o poziție contradictorie a primei instanțe care pe de o parte din cercetarea probelor administrate reține că fapta infracțională incriminată inculpatului Arapu Petru nu a avut loc, iar pe de altă parte că fapta totuși a avut loc, însă acțiunile inculpatului nu întrunesc elementele componente infracțiunii, fapt care reprezintă două temeiuri de achitare diferite ce nu pot fi constatate și aplicate concomitent.

Având la bază argumentele expuse supra, Colegiul penal lărgit consideră pripite concluziile instanței de apel de a menține sentința fără modificări, or, instanța de apel nu a examinat fondul apelului, așa cum prevede art. 417 alin. (1) pct.7) Cod de procedură penală.

Din considerentele expuse, Colegiul lărgit conchide că, în prezenta speță și-au găsit confirmare temeiurile pentru recurs invocate de recurent și prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, ceea ce duce la casarea deciziei instanței de apel, cu dispunerea remiterii cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, deoarece această eroare nu poate fi corectată de instanța de recurs.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, ce prevăd procedura de rejudecare și limitele acesteia, să se pronunțe la modul convenit și în strictă conformitate cu prevederile legii procesuale penale asupra tuturor motivelor invocate în cererea de apel, să cerceteze amănunțit aspectele temeiurilor soluției primei instanțe și să argumenteze clar, concis și consecvent concluziile

sale în decizia adoptată, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, de practica relevantă a CtEDO, să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

8. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Admite recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Tăut Dorina, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 februarie 2018, în cauza penală în privința lui **Arapu Petru Vasile** și dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată.

Decizia motivată pronunțată la **04 iulie 2020.**

Președinte

/semnătură/

Timofti Vladimir

Judecători

/semnătură/

Toma Nadejda

/semnătură/

Țurcan Anatolie

/semnătură/

Boico Victor

/semnătură/

Guzun Ion